

Συντάκτης:

Ημερομηνία Δημοσίευσης: 31/10/2010

Όχι στη διάλυση του Δημοσίου Πανεπιστημίου

Υπάρχουν και όρια στην όποια πολιτική. Αυτά όμως που εξήγγειλε η Υπουργός της Παιδείας από το Ρέθυμνο υπερβαίνουν κάθε όριο. Πρόκειται για ανοικτή και κατάφωρη παραβίαση των Συνταγματικών επιταγών του Α 16. Δεν πρόκειται απλά για ιδιωτικοποίηση των Πανεπιστημίων και των ΑΤΕΙ. Πρόκειται για την πλήρη διάλυση καθ' έννοιας ακαδημαϊκής αυτοτέλειας και αυτοδιοίκησης. Για ανατροπή της βασικής αποστολής του Πανεπιστημιακού Θεσμού, που παύει να είναι φορέας ελεύθερης παραγωγής, αναπαραγωγής και πιστοποίησης της νέας γνώσης, ακόμη περισσότερο του αναγκαίου σε κάθε κοινωνία κριτικού αναστοχασμού.

Εάν όμως επιτρέψουμε «να καταρρεύσει αυτός ο χώρος άμιλλας και αμφισβήτησης των κάθε λογής γνώσεων, τότε βαίνει προς εξαφάνιση και μια αναντικατάστατη μορφή κριτικού και πολιτικού πνεύματος, μαραίνοντας μαζί της κάθε σφαιρικό στοχασμό που θα υπερβαίνει τα όρια των γνωστικών εξειδικεύσεων και των λειτουργικών οικονομικώς ικανοτήτων της νεολαίας. Εκείνο το μερίδιο κριτικής απόστασης από τον κοινωνικό της προορισμό, που είναι αναγκαία προϋπόθεση για την πεφωτισμένη πολιτιστική ζωή και την ενεργό συμμετοχή στη δημοκρατία»! (Boutdieu).

Γιατί αν επιθυμούμε η Δημοκρατία να επιζήσει και να διευρυνθεί και όχι να βαίνει συνεχώς συρρικνούμενη, αυτό μπορεί να συμβεί μόνο στο μέτρο που οι πολίτες της, όλοι αν είναι δυνατόν, έχουν την δυνατότητα έστω και για μικρό διάστημα να συμμετέχουν Δωρεάν προφανώς, σ' αυτό τον αυτορυθμιζόμενο κόσμο, ο οποίος ενώ δεν είναι χωρίς κανόνες, κυρώσεις και συνέπειες, βρίσκεται εν τούτοις έξω από το αμείλικτο και ιδιοτελές σύστημα στο οποίο καλούνται να εισέλθουν οι νέοι πολίτες. Ένα κόσμο στον οποίο η αντιπαράθεση και η σύγκρουση εμφανίζεται και βιώνεται ως αυτοσκοπός, κατά συνέπεια και ως απόλαυση. Όπως οφείλει να συμβαίνει στο Δημόσιο Πανεπιστήμιο.

Όλα αυτά αποτελούν terra incognita για τους εγκεφάλους των πρωθυπουργικών... οραματισμών και των υπουργικών υλοποιήσεων τους. Εδώ αδυνατούν να διακρίνουν την διαφορά μεταξύ Παιδείας και Εκπαίδευσης, γνώσης και κατάρτισης, θα διακρίνουν οι καλά αμειβόμενοι μαθητευόμενοι μάγοι του Υπουργείου, τις μακρόχρονες εγκληματικές επιπτώσεις στην κοινωνία αυτών των προτάσεων; Το μόνο που κατανοούν, και μάλιστα πολύ καλά, οφείλουμε να το ομολογήσουμε, είναι η επικοινωνιακή εμφάνιση αυτών των προτάσεων, με τρόπο που να φαίνονται αυτονόητες αλήθειες οι εξαγγελίες τους από τον καλοπροαίρετο ακροατή-αναγνώστη τους, κρύβοντας περίτεχνα την ουσία στο περιτύλιγμα.

Η πλειονότητα όμως – των πανεπιστημιακών και των φοιτητών – που ζουν τον πανεπιστημιακό βίοτοπο ελευθερίας, κατανοούν την ουσία τους και έχουν υποχρέωση, με κάθε μέσο ορθόδοξο και ανορθόδοξο να την καταστήσουν κτήμα όλης της κοινωνίας, γιατί η διάλυση της Ανώτατης Εκπαίδευσης, αφορά το αύριο όλης της κοινωνίας.

Στην παγκόσμια και ελληνική ιστορία άλλωστε, το Πανεπιστήμιο παρήγαγε Ισχύ και Αίγλη, με καταλυτικές πολιτισμικές και πολιτικές συνέπειες, τις περιόδους εκείνες και μόνο, που βρίσκονταν σε ανοικτή αντιπαράθεση και σύγκρουση με τα κυρίαρχα 'ιερά ανήκειν' της εποχής του, Θρησκευτικά, Κρατικά, Οικονομικά.

Σε τέτοια ανοικτή αντιπαράθεση καλούμαστε και σήμερα.

Το άκριτης νεοφιλελεύθερης κοπής κείμενο της Υπουργού Παιδείας – που αναλυτικά και κριτικά παρουσιάζουμε σε επόμενες σελίδες - δεν πρέπει να αφήσουμε να περάσει, και δεν θα περάσει!

Όπως δεν περνά σε όλο τον περίφημο 'Ενιαίο Ευρωπαϊκό Χώρο Εκπαίδευσης και Έρευνας' - χώρο ευρύτερο της Ε.Ε., με τα Πανεπιστήμια και Ερευνητικά κέντρα της Ηπειρωτικής Ευρώπης να το αντιμάχονται, έστω και ασυντόνιστα ακόμη, σε καθημερινή βάση.

Όπως δεν πέρασε η προσπάθεια αναθεώρησης του Α16 του Συντάγματος, συμπαρασύροντας όλη την συντηρητική αντιμεταρρύθμιση της προηγούμενης Κυβέρνησης.

Η ψεύτικη επίκληση του περίφημου μονόδρομου του Μνημονίου – από το οποίο επιτέλους να το πούμε, ρητά εξαιρείται η Παιδεία – δεν μπορεί να αποτελέσει κυβερνητική διαφυγή.

Δική της είναι η επιλογή προσαρμογής στα αγοραία κελεύσματα του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης.

Δική της και η ευθύνη για τους ασκούς του Αιόλου που ανοίγει.

Άλκης Ρήγος